

ДО СКОНУ ПОВТОРЯТИМУ - ПРОСТИ!

Впряглися ми з тобою в віз сімейний,
Тягнули довго, та прошу: – Прости!
Згубили й верст перелік довжелезний,
Не дотягнувши до п'ятдесяти!

Скінчився шлях, у землю вперлось дишло,
І воза довелося розпрягти,
До ювілею нам дійти не вийшло,
То ж знову я прошу тебе: – Прости!

Бо я в упряжці був за корінного,
Не зміг тебе від прірви вберегти,
Звернувши воза на пряму дорогу,
Тому трикратно ще прошу: – Прости!

Тепер іду без упряжі й поклажі –
Ні для кого вже й нічого нести,
Сімейні обганяють екіпажі,
Їх пропущу й повторюю: – Прости!

Щасливими були ті довгі роки,
Коли тепер погляну з висоти,
Все по життю складалося нівроку...
Та тільки ось закінчую: – Прости!

Прости, що самотньо нуджу світом,

За те, що вже тебе я пережив,
Й п'янитиме, мабуть, бузковим цвітом,
Весна, якої сам не заслужив.

Себе питаю часто: – В чому ж винний?
Молю своє сумління відпустити,
Але чомусь повторюю невпинно,
Звертаючись до тебе знов: – Прости!

Живу, поки живеться, та не знаю,
Чи ще багато верст мені пройти,
Але щоразу, як тебе згадаю,
До скону повторятиму: – Прости!

Звертаючись до рідних і знайомих,
Прошу близьких цінити кожну мить,
Їх безліч, та немає невагомих,
Бо гірко потім прощення просить.

Дата написання вірша: 2022-08-30